

VÍTR MEZI NÁMI

I.

Vida ho. Včera nafrčený květy lip, dnes na hřbitově hladový je. Káču vzduchu tak roztáčí, že plechový kropáč růžicí vyje, a bere všechno, všecičko.

U kremační pece olízne pohrabáč, tvářím v dlaních vyrvé pláč, sekne jim každé lano do přístavů v mlze a do vod svých výsostných jak šelma s celým lupem odtáhne.

Tam pustí jej a zatrne: něco jede.

II.

Jede něco, oč zabíjejí se ptáci, důvod, proč kořeny stromů zpátky zvrací, co zpod náhrobků sály desítky let, proč svící vosk na kámen tuhne.

Jede něco, co jedem páchne, co neuhne a stehenní kostí břínká o kuchyňskou poklici:

Fastfood Nebe! Ceny nízké, kvalita vysoká! To máme jednou amen, šup s ním do sebe, a tady pro pána family kyblík stripsů z proroka, tak prosím, sto sedmnáct.

III.

Třesk jako když ocelový stroj překoná rychlost zvuku. Pak výšleh bolesti v kolenou a těla klesající do prachu těl svých předků, přišpendlena k zemi tak, že nikdo nezvedne ani ruku –

Ale on nepohne tou židlí. Dostal večeri, v klidu si zahoduje, předaleko od lidí. Odpouštět viníkům se bude až při lahvi vína. Snad. Ještě uvidí.